

RILEY SAGER

»Aivan ylivoimaisesti vuoden paras trilleri.»

– PopSugar

ELOON

Henkiin jääminen

JÄÄNEET

kysy tappajan vaistoa.

TYTÖT

WSOY

RILEY SAGER

**ELOON-
JÄÄNEET
TYTÖT**

Suomentanut Laura Liimatainen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Sokerilla makeaksi suom. Ulla Renko
Takaikkuna-suomennokset Pirjo Aaltonen / Yle

Englanninkielinen alkuteos
Final Girls

COPYRIGHT © 2017 BY TODD RITTER

SUOMENKIELINEN LAITOS © LAURA LIIMATAINEN JA WSOY

ISBN 978-951-0-48157-8

PAINETTU EU:SSA

Mikelle

Pine Cottage

klo 1.00

Metsällä oli kynnet ja torahampaat.

Kivet ja piikit ja oksat raatelivat Quincyä, kun hän juoksi metsän läpi huutaen suoraa huutoa. Mutta hän ei pysähtynyt. Ei vaikka kivet painuivat paljaita jalkapohjia vasten. Ei vaikka ruoskanohut oksa sivalsi kasvoja ja verta norui poskelle.

Pysähtyminen ei ollut mahdollista. Se tarkoitti kuolemaa. Niinpä Quincy juoksi, vaikka piikkipensaan oksa kietoutui nilkan ympäri ja pureutui ihoon. Oksa venyi vavahdellen, kunnes liikevoima riuhtaisi jalan vapaaksi. Jos se sattui, hän ei huomannut. Kipua oli jo enemmän kuin hänen ruumiinsa jaksoi käsitellä.

Hän juoksi täysin vaiston varassa. Alitajuisesti hän tiesi, että hänen oli juostava, vaikka mikä tulisi. Hän oli jo unohtanut, miksi juoksi. Muistot viiden, kymmenen, viidentoista minuutin takaa olivat kadonneet. Jos hänen henkensä riippuisi siitä, muistaisiko hän mitä pakeni metsän läpi, hän varmasti kaatuisi kuolleena maahan tällä sekunnilla.

Niinpä Quincy juoksi. Ja huusi. Hän yritti olla ajattelematta kuolemaa.

Kaukana puiden kansoittamassa horisontissa syttyi loiste. Auton valot.

Oliko hän lähellä tietä? Toivottavasti. Suuntavaisto oli kadonnut yhdessä muistojen kanssa.

Hän juoksi kovempaa ja huusi vielä lujempaa, pinkoi kohti valoa.

Kasvoille lävähti toinenkin oksa. Se oli ensimmäistä paksumpi, kuin kaulin, ja isku sekä pökerrytti että sokaisi hänet. Kipu jyskytti päässä, ja siniset valopilkut sykkivät sumentuneessa näkökentässä. Kun ne katosivat, Quincy näki miehen ääriiviivat auton valoja vasten.

Mies.

Hän.

Ei. Ei Hän.

Joku muu.

Turva.

Quincy kiristi tahtiaan. Hän ojensi veren peittämät käsi-vartensa kuin voisi vetää tuntemattoman lähemmäs itseään. Liike sai olkapään kivun yltymään. Tuska ei saanut hänen muistiaan toimimaan, mutta yhtäkkiä hän tajusi jotakin niin kammottavaa, että sen oli pakko olla totta.

Hän oli ainoa, joka oli jäljellä.

Kaikki muut olivat kuolleet.

Hän oli viimeinen eloonjäänyt.

1

Kätteni ovat kuorrutteen peitossa, kun Jeff soittaa. Voikreemiä on valunut rystysilleni ja liimautunut sormien väleihin, vaikka koetin parhaani mukaan välttää sitä. Vain toinen pikkurillini on säästynyt sotkulta, joten napsautan sillä kaiuttimen kuvaketta.

»Etsivätoimisto Carpenter ja Richards», sanon matkien vanhojen film noir -elokuvien käheä-äänistä sihteerii.
»Kenelle voin yhdistää?»

Jeff on mukana leikissä. Hänen kovanaamagangsterin äänensä muistuttaa Hollywoodin kulta-ajan miestähtiä. »Pistäkää neiti Carpenter luurin päähän. Minun pitää puhua hänen kanssaan ja sassiin.»

»Neidillä on kiireinen tapaus pöydällään. Haluatteko jättää viestin?»

»Kyllä», Jeff sanoo. »Kertokaa hänelle, että lentoni Chicagosta on myöhässä.»

Leikki loppuu siihen. »Eikä, Jeff. Oikeastiko?»

»Valitan, kulta. Tuulinen kaupunki on lempinimensä veroinen.»

»Kuinka paljon lento on myöhässä?»

»Ainakin kaksi tuntia. Pahimmassa tapauksessa olen kotona joskus ensi viikolla», Jeff sanoo. »Ehkä minulla käy tuuri ja leivontakauden avaus jää välistä.»

»Turha toivo.»

»Miten se muuten edistyy?»

Katson käsiäni. »Sotkuisesti.»

Jeff kutsuu leivontakaudeksi lokakuun alun ja joulukuun lopun välistä uuvuttavaa ajanjaksoa, joka tursuaa juhlapyyhiä lukuisine jälkiruokineen. Kun Jeff sanoo »leivontakausi», hän käyttää aina pahaenteistä ääntä ja heiluttaa sormiaan kuin hämähäkin koipia.

Kuinka ollakaan, juuri hämähäkin takia käteni ovat voikreemin peitossa. Tumma tuplasuklaakuorrutuksesta tehty vartalo keikkuu kuppikakun laidalla, ja mustat jalat laskeutuvat reunoja alas. Kun kaikki on valmista, teen leivoksista asetelman ja otan kuvia, jotka laitan nettisivujeni Halloweenleivontaideoiden valikoimaan. Tänä vuonna teema on Herkkuhirviön kosto.

»Mitäs lentokentällä?» kysyn.

»Tungosta, mutta selviän kyllä, kunhan pääsen terminaalin baariin.»

»Soita, jos lento myöhästyy vielä lisää», sanon. »Odottelen täällä kuorrutteen peitossa.»

»Leivo tukka putkella», Jeff vastaa.

Puhelu on ohi, joten palaan voikreemihämähäkin ja sen alla olevan suklaa-kirsikkakuppikakun pariin. Jos olen onnistunut, punaisen sisuksen pitäisi valua ulos ensimmäisellä puraisulla. Vielä ei kuitenkaan ole koemaistelun vuoro, vaan keskityn pelkkään ulkoasuun.

Kuppikakkujen koristeleminen on vaikeampaa kuin miltä näyttää, erityisesti jos lopputulos menee nettiin tuhansien ihmisten arvioitavaksi. Tahroja ja suttuja ei sallita. Korkearesoluutioisilla näytöillä virheitä ei pääse pakoan.

Yksityiskohdilla on väliä.

Se on yksi nettisivujeni kymmenestä käskystä. Edellä on »Mitta-astiat ovat ystäviäsi» ja seuraavana »Uskalla epäonnistua».

Saan ensimmäisen kuppikakun valmiiksi ja työstän parhailaan toista, kun puhelin soi taas. Edes pikkurillini ei ole enää puhdas, joten ei ole muuta vaihtoehtoa kuin jättää vastaamatta. Kännykkä jatkaa värisemistään ja hivuttautuu eteenpäin keittiön työtasolla. Sitten se hiljenee hetkeksi, ennen kuin päästää tutun piippauksen.

Viesti.

Uteliaana lasken pursotuspussin, pyyhin kädet ja avaan puhelimen. Lähettäjä on Coop.

Meidän pitää jutella. Kasvotusten.

Sormeni jähmettyvät näytön yläpuolelle. Coopilta kestää kolme tuntia ajaa Manhattanille, mutta hän on taittanut matkan usein aiemminkin, eikä mitenkään vastentahtoisesti, jos asia on tärkeä.

Tekstaan takaisin. *Milloin?*

Vastaus tulee saman tien. *Nyt. Vakipaikka.*

Tunnen huolen vihlaisun syvällä selkärangassani. Coop on jo täällä. Sille on vain yksi selitys. Jokin on vialla.

Ennen lähtöä valmistaudun Coopin tapaamiseen suorittamalla kiireesti tavalliset rutiinini. Pesen hampaat. Laitan huulihiiltoa. Nappaan rauhoittavan Xanaxin. Huuhdon pienen sinisen pillerin kurkusta alas viinirypälelimsalla, jota kulautan suoraan pullosta.

Hississä tulee mieleen, että olisi pitänyt vaihtaa vaatteet. Minulla on edelleen päällä leivontavaatteet: mustat farkut, Jeffin vanha kauluspaita ja punaiset ballerinat. Kaikissa on jauhotäpliä ja haalistuneita elintarvikeväritahroja. Huomaan kämmenselässäni läiskän kuivunutta kuorrutetta, jonka läpi pilkottaa ihoa. Se näyttää mustelmalta. Nuolaisen kuorrutteen pois.

Ulkona 82nd Streetillä käännyn oikealle Columbus Avenueelle, joka tähän aikaan kuhisee jo jalankulkijoita. Vartalonni jännittyy, kun näen kadun täydeltä tuntemattomia. Pysähdyn

ja etsin kauhusta kangistunein sormin käsilaukusta pippurisumutetta, joka minulla on aina mukana. Ihmisten seassa on toki turvallisempaa, mutta myös paljon epävarmuustekijöitä. Lähdän kävelemään vasta kun olen löytänyt pippurisumutteen ja kurtistanut kulmani siihen malliin, ettei minua kannata häiritä.

Aurinko paistaa, mutta ilma on jo kolea. Sää on usein tällainen New Yorkissa lokakuun alussa, yhtenä hetkenä lämmin ja toisena vilpoisa. Syksy tekee kuitenkin tuloaan. Theodore Roosevelt Parkissa puunlehtien väri vaihtelee vihreästä kullankeltaiseen.

Luonnontieteellisen museon takaosa pilkottaa lehtien välistä, ja tänä aamuna sen ympärillä kuhisee koululaisia. Heidän äänensä ovat kuin puissa pyrähteleviä lintuja. Samassa yksi heistä kiljaisee, ja muut hiljenevät. Vain hetkeksi. Jähmetyn paikalleni jalkakäytävällä. En hermostu kiljaisusta, vaan sitä seuraavasta hiljaisuudesta. Mutta sitten lasten äänet kuuluvat taas, ja minä rauhoitun. Jatkan matkaani kohti kahvilaa, jonne on museolta kaksi korttelia.

Meidän vakipaikkaamme.

Coop odottaa minua ikkunapöydässä ja näyttää samalta kuin aina. Teräväpiirteiset, rosoiset kasvot näyttävät levossa mielteliäiltä, kuten nyt. Hänen vartalonsa on sekä pitkä että lihaksikas. Kädet ovat suuret, vasemmassa on vihkisormuksen tilalla rubiinikoristeinen luokkasormus. Ainoastaan hänen siiliksi leikatut hiuksensa muuttuvat. Joka tapaamisella mukana on muutama uusi harmaa.

Jokainen kahvilassa tungeksiva lastenhoitaja ja kofeiinipärinöissä oleva hipsteri huomaa Coopin. Mikään ei hermostuta niin paljon kuin poliisi täydessä virka-asussa, mutta jopa ilman sitä Coop voi olla pelottava näky. Hän on iso mies, pelkkiä kumpuilevia lihaskukkuloita toisensa perään. Tärkätty sininen paita ja veitsenteräväksi prässätyt mustat housut saavat

hänet näyttämään vielä todellistakin suuremmalta. Kun astun sisään, hän kohottaa kasvonsa, ja näen väsymyksen katseessa. Hän on varmasti ajanut tänne suoraan yövuorosta.

Pöydällä odottaa valmiiksi kaksi mukia. Minulle on Earl Grey maidolla ja reilulla sokerilla. Coopille kahvi. Mustana. Ilman sokeria.

»Quincy», Coop sanoo ja nyökkää.

Aina hän nyökkää. Se on Coopin tapa sanoa käsipäivää. Emme koskaan halaa. Emme ole halanneet sen jälkeen, kun heittäydyin epätoivoiseen syleilyyn ensi tapaamisellamme. Se hetki on läsnä joka ainoa kerta kun näen hänet, pyörii loputonta kelaa päässäni, kunnes työnnän sen pois.

He ovat kuolleet, olin sopertanut tarttuessani häneen. Sanat korisivat paksuina kurkussani. *He kaikki kuolivat. Ja Hän on vielä tuolla jossakin.*

Kymmenen sekuntia myöhemmin Coop pelasti henkeni.

»Tämäpä yllätys», sanon istuessani alas. Äänestäni kuuluu pelko, jota yritän hillitä. En tiedä, miksi Coop pyysi minut tänne, mutta jos hänellä on huonoja uutisia, haluan olla rauhallinen, kun kuulen ne.

»Näytät voivan hyvin», Coop sanoo ja antaa tutun huolestuneen katseen pyyhkäistä ylitseni. »Mutta olet laihtunut.»

Myös äänessä on huolta. Hänen mielessään on se, kuinka kadotin ruokahaluni puoli vuotta Pine Cottagen tapahtumien jälkeen niin täydellisesti, että päädyin takaisin sairaalaan letkuihin pakkoruokittavaksi. Muistan, kun Coop seisoి herätessäni sängyn vierellä ja tuijotti sieraimeni luikertelevaa muoviputkea.

Älä tuota minulle pettymystä, Quincy, Coop sanoi silloin. *Et selvinnyt siitä yöstä vain kuollaksesi näin.*

»Ei tässä mitään», sanon. »Olen vihdoin oppinut, ettei minun tarvitse syödä kaikkia leipomuksiani.»

»Miten leivontahommat sujuvat?»

»Itse asiassa tosi hyvin. Sain viime kvartaalissa viisituhatta uutta seuraajaa ja uuden yrityksen mainostajaksi.»

»Hienoa», Coop sanoo. »Mukava kuulla, että kaikki menee hyvin. Sinun pitäisi joskus leipoa minulle jotakin.»

Nyökkäyksen tapaan tämäkin kuuluu Coopin vakituiseen repertuaariin. Hän sanoo aina näin, muttei koskaan tarkoita sitä.

»Miten Jefferson voi?» Coop kysyy.

»Hyvin. Oikeusaputoimisto nimitti hänet juuri puolustus-asianajajaksi isoon ja mehukkaaseen juttuun.»

Jätän mainitsematta, että juttu koskee miestä, jota syytetään huumepoliisin murhasta päin honkia menneessä ratsiassa. Coop halveksuu Jeffin työtä jo valmiiksi. Roihu ei kaipaa lisää sytykkeitä.

»Sepä hyvä», Coop sanoo.

»Jeff on ollut poissa pari päivää. Hänen piti lentää Chicagoon keräämään lausuntoja perheenjäseniltä. Ne kuulemma herättävät valamiehistön myötätunnon.»

»Hmm», Coop vastaa hajamielisesti. »Hän ei ole tainnut vielä kosia.»

Pudistan päätäni. Kerroin Coopille, että arvelin Jeffin kosi-
van minua rantalomalla Pohjois-Carolinassa elokuussa, mutta sormusta ei ole vielä näkynyt. Totta puhuen siinä on oikea syy laihtumiselleni. Minusta on tullut tyttöystävä, joka alkaa lenkkeillä vain mahtuakseen kuvitteelliseen hääpukuun.

»Odottelen edelleen», vastaan.

»Sen aika tulee vielä.»

»Entä sinä?» kysyn vain puoliksi leikilläni. »Oletko vihdoin löytänyt tyttöystävän?»

»En.»

Kohotan kulmaani. »Poikaystävän?»

»Tulin tänne sinun vuoksesi, Quincy», Coop sanoo eikä edes hymyile.

»Tietysti. Sinä esität kysymykset. Minä vastaan.»

Näemme toisiamme kerran tai pari, enintään kolme kertaa vuodessa, ja näin tapaamisemme sujuvat.

Useimmiten kahvittelut muistuttavat terapiaistuntoja, joissa minä en koskaan saa tilaisuutta kysyä Coopilta mitään. Tiedän hänen elämästään vain perusasiat. Hän on neljäkymmentäyksi, oli merijalkaväessä ennen kuin ryhtyi poliisiksi ja oli tuskin ansainnut kannuksensa, kun löysi minut kiljumassa metsästä. Tiedän, että hän partioi edelleen poliisina kaupungissa, jossa kauheudet tapahtuivat, mutta minulla ei ole aavistustakaan siitä, onko hän onnellinen. Tai tyytyväinen. Tai yksinäinen. En koskaan kuule hänestä juhlapyhinä. En ole ikinä saanut joulukorttia. Isäni hautajaisissa yhdeksän vuotta aiemmin hän istui takarivissä ja livahti ulos ennen kuin ehdin kiittää häntä siitä, että hän tuli paikalle. Lähinnä kiintymyksenosoitusta on tekstiviesti, jonka hän lähettää aina syntymäpäivänäni: *Taas yksi vuosi, jota et melkein saanut. Elä se.*

»Jeff tokenee kyllä», Coop sanoo ja kääntää taas keskustelun haluamaansa suuntaan. »Se tapahtuu varmasti jouluna. Miehet tykkäävät kosia silloin.»

Coop juo kulauksen kahvia. Siemailen teetäni ja räpäytän silmiäni, pidän ne suljettuina hetken pidempään siinä toivossa, että pimeys toisi mukanaan rauhoittavan lääkkeen vaikutuksen. Olen kuitenkin vain hermostuneempi kuin olin astuesani sisään.

Avaan silmät ja näen siististi pukeutuneen naisen astuvan kahvilaan pullean ja yhtä siististi puetun taaperon kanssa. Varmaankin au pair, kuten useimmat alle kolmekymppiset naiset tässä kaupunginosassa. Lämpiminä aurinkoisina päivinä he tukkivat jalkakäytävät – lauma tarkalleen toisiaan muistuttavia vastavalmistuneita tyttöjä kirjallisuuden tutkintoineen ja opintolainoineen. Kiinnitän huomiota tyttöön vain siksi, että

näytämme samalta. Hän on nuori ja puunattu. Vaaleat hiukset ovat poninhännällä. Hän ei ole liian laiha eikä liian pulska. Reipasta maidolla kasvanutta Keskilämmen karjaa.

Toisessa elämässä olisin voinut olla hän. Elämässä, jossa ei olisi Pine Cottagen tapahtumia ja verta ja mekkoa, joka vaihtoi väriä kuin kammottavassa painajaisessa.

Ajattelen myös sitä joka kerta kun tapaan Coopin: hän luuli mekkoani punaiseksi. Hän kuiskasi niin keskukselle pyytäessään taustatukea. Se on tallessa sekä poliisiraportissa, jonka olen lukenut kerta toisensa jälkeen, että puhelutallenteella, jonka olen kyennyt kuuntelemaan vain kerran.

Joku juoksee metsän halki. Valkoihoinen nainen. Nuori. Hänellä on päällään punainen mekko. Ja hän huutaa.

Minä todella juoksin metsän läpi. Tai pikemminkin laukkasin. Poljin lehtiä täysin turtana ruumiini vällanneelle kivulle. Vaikka kuulin vain korvissani hakkaavat sydämenlyönnit, minä tosiaan huusin. Coop erehtyi vain mekkoni väristä.

Se oli vielä tuntia aiemmin ollut valkoinen.

Osa verestä oli omaani. Loppu oli muiden, pääasiallisesti Janellen, jota pidin sylissä ennen kuin haavoituin.

En ikinä unohda ilmettä Coopin kasvoilla, kun hän tajusi virheensä. Silmät laajenivat hienoisesti. Suu venähti, kun hän yritti estää leukaansa loksahdamasta auki. Hänestä pääsi hämmennyttä, järkytyksen ja surun sekaista puhinaa.

Se on harvoja asioita, jotka oikeasti muistan.

Pine Cottagessa kokemani on jakautunut kahteen selvään osaan. On pelon- ja hämmennyksentäyteinen alku, jolloin Janelle hoiperteli metsästä lähes kuolleena. Sitten on loppu, jolloin Coop löysi minut punaisessa mekossa, joka ei sittenkään ollut punainen.

Noiden kahden hetken väliset tapahtumat puuttuvat muistoistani. Noin tunnin verran on pyyhkiytynyt kokonaan pois.

Virallinen diagnoosini on dissosiatiiivinen muistinmenetyks.

Siis kansankielellä muistojen tukahduttaminen. Herkkä mieleni ei kerta kaikkiaan kestänyt todistamiani kauheuksia, joten viilsin ne henkisesti irti. Toteutin itselleni lobotomian.

Siitä huolimatta kaikki pyysivät minua jatkuvasti muistamaan jotakin. Hyvää tarkoittavat perheenjäsenet. Harhaan johdetut ystävät. Psykiatrit, joiden mielessä tanssi jo kuvia julkaistuista tapaustutkimuksista. *Mieti*, he kaikki sanoivat. *Mieti oikein kovasti, mitä tapahtui*. Aivan kuin sillä olisi mitään väliä. Aivan kuin voisin herättää ystäväni henkiin, jos muistaisin jokaisen veren tahraaman yksityiskohdan.

Siitä huolimatta yritin. Terapiaa. Hypnoosia. Jopa naurettavaa aistimuistipeliä, jossa haistelin silmät sidottuina kiharattukaisen erikoislääkärin hajustettuja paperiliuskoja, ja yritin kertoa, millaisia tuntemuksia tuoksut aiheuttivat. Mikään ei toiminut. Mielessäni tunti on täysin puhtaaksi pyyhitty liitutaulu. Jäljellä on vain pölyä.

Ymmärrän halun saada lisää tietoa, kuulla yksityiskohtia. Mutta tässä tapauksessa selviän ilmankin. Minä tiedän, mitä Pine Cottagessa tapahtui. Ei ole tarpeen muistaa tarkalleen, miten se oikein tapahtui. Yksityiskohdissa kun on sellainenkin puoli, että ne voivat toimia harhautuksena. Jos yksityiskohtia on liikaa, tilanteen karu totuus hämärtyy. Niistä tulee riemunkirjava kaulakoru, jonka avulla piilotetaan henkitorveen tehdystä reiästä jäänyt arpi.

En yritä piilotella arpiani. Minä vain teeskentelen, ettei niitä olekaan.

Teeskentely jatkuu kahvilassa. Aivan kuin Coopin huonon uutisten pommi ei räjähtäisi syliini, jos esitän, ettei sitä ole olemassakaan.

»Oletko kaupungissa työasioissa?» kysyn. »Jos jätät pidemmäksi aikaa, Jeff ja minä haluaisimme viedä sinut syömään. Pidämme kai kaikki siitä italialaisesta ravintolasta, jossa kävimme viime vuonna.»

Coop katsoo minua pöydän yli. En ole koskaan nähnyt niin hailakansinisiä silmiä. Väri on jopa haaleampi kuin juuri nyt keskushermostooni liukenevan Xanaxin sinisyys. Mutta Coopin silmien sini ei ole rauhoittavaa. Hänen katseensa on niin intensiivinen, että käännän usein omani pois, vaikka haluaisin katsoa syvemmälle, kuin voisin katsomalla selvittää silmien takana piileskelevät ajatukset. Coopin silmät ovat hurjan sini-set, sellaiset kuin suojelijallaan haluaakin olevan.

»Taidat tietää, miksi olen täällä», hän sanoo.

»En ihan oikeasti tiedä.»

»Minulla on huonoja uutisia. Lehdistö ei ole vielä saanut vihiä, mutta pian uutinen on kaikkialla. Erittäin pian.»

Hän.

Se on ensimmäinen ajatukseni. Tämä kaikki liittyy jotenkin Häneen. Siitä huolimatta, että näin Hänen kuolevan, aivoni säntäävät jo siihen vääjäämättömään, käsittämättömään maailmankaikkeuteen, jossa Hän selvisi Coopin luodeista, pakeni, piiloutui vuosikausiksi ja on nyt astunut esiin, aikoo etsiä minut käsiinsä ja viedä päätökseen aloittamansa työn.

Hän on elossa.

Ahdistuksen painava ja tukala möykky asettuu vatsaani. Tuntuu siltä kuin mahaan olisi yhtäkkiä muodostunut koripallon kokoinen kasvain. Minua alkaa yhtäkkiä pissattaa.

»Ei mitään sellaista», Coop sanoo. Hän arvaa heti, mitä ajattelen. »Hän on poissa, Quincy. Me molemmat tiedämme sen.»

Coopin sanat on mukava kuulla, mutta eivät ne silti rauhoita minua. Olen puristanut kädet nyrkkeihin ja painan rystysiä pöydän pintaa vasten.

»Kerro nyt vain, mikä on vialla.»

»Kyse on Lisa Milneristä», Coop sanoo.

»Mitä hänestä?»

»Hän on kuollut.»

Uutinen imee ilmat keuhkoistani. Taidan haukkoa henkeä.
En ole varma, sillä huomioni kiinnittyy Lisan äänen katoavaan
kaikuun muistoissani.

*Haluan auttaa sinua, Quincy. Haluan opettaa sinua olemaan
eloonjäänyt tyttö.*

Ja minä olin antanut Lisan auttaa. Ainakin hetken. Ajattelin
hänen tietävän parhaiten.

Nyt hän on poissa.

Nyt meitä on enää kaksi.

2

Lisa Milnerin vastine Pine Cottagelle tapahtui yliopiston sisarkuntatalossa Indianassa. Kauan sitten eräänä helmikuisena iltana mies nimeltä Stephen Leibman kolkutti ovelle. Hän oli jättänyt koulut kesken ja asui isänsä kanssa. Hän oli pullea. Hyllyvistä ja kellertävistä kasvoista tuli mieleen kananrasva.

Oven avannut opiskelijatyttö löysi Leibmanin portailta metsästysveitsi kädessään, ja silmänräpäyksessä tyttö oli kuollut. Leibman raahasi ruumiin sisään, lukitsi ovet, sammutti valot ja katkaisi puhelinlinjan. Seurasi noin tunnin mittainen verilöyly, joka päätti yhdeksän nuoren naisen elämän.

Lisa Milneristä melkein tuli kymmenes uhri.

Hän piiloutui teurastukselta opiskelukaverinsa makuuhuoneeseen, kyyristeli vaatekomerossa, takertui toisen ihmisen vaatteisiin ja rukoili, ettei sekopää löytäisi häntä.

Lopulta niin kävi.

Lisa katsoi, kuinka Stephen Leibman kiskoi komeron oven auki. Ensinnäkin Lisa näki veitsen ja sitten miehen kasvot. Molemista valui verta. Lisa sai puukosta olkapäähänsä, mutta sen jälkeen hänen onnistui potkaista Leibmania polvella haara-
väliin ja paeta huoneesta. Lisa pääsi alakertaan ja oli matkalla ulko-ovelle, kun Leibman veitsineen sai hänet kiinni.

Lisa sai neljä puukoniskua rintaan ja vatsaan sekä yli kymmenen sentin viillon käsivarteen, jonka oli kohottanut suojelakseen itseään. Vielä yksikin veitsenisku olisi vienyt Lisalta

hengen. Mutta kivusta huutaen ja verenhukasta sekaisin Lisa sai jotenkin otteen Leibmanin nilkasta. Mies kaatui. Veitsi lennähti lattialle. Lisa tarttui siihen ja upotti sen kahvaa myöten miehen vatsaan. Stephen Leibman makasi lattialla Lisan vieressä ja vuoti kuiviin.

Yksityiskohdat virtaavat vuolaasti, kun ne eivät koske itseä.

Olin tapahtumien aikaan seitsemänvuotias. Indianan murhat ovat itse asiassa ensimmäinen muistoni uutisista. En voinut olla näkemättä. Äiti seisoj kaappitelevision edessä käsi suun edessä ja hoki kahta sanaa: *Voi luoja. Voi luoja.*

Se, mitä näin televisiossa, pelotti ja järkytti ja huolestutti minua. Sivulliset itkivät. Pressuilla peitettyjen parien saatue liukui esiin oven poikki vedetyn keltaisen teipin alta. Veriroiskeet näyttivät kirkkailta Indianan lunta vasten. Sillä hetkellä tajusin, että kamalia asioita tapahtuu ja maailmassa on pahuutta.

Kun aloin itkeä, isä kaappasi minut syliin ja kantoi keittiöön. Kyynelten kuivuessa suolaksi isä laski keittiötasolle kulhoja ja täytti ne jauholla, sokerilla, voilla ja kananmunilla. Hän ojensi minulle lusikan ja antoi sekoittaa kaiken yhteen. Se oli ensimmäinen leivontaoppituntini.

Makeuttakin voi olla liikaa, isä sanoi. Kaikki parhaat leipurit tietävät sen. Makeus tarvitsee vastinparin. Jotakin tummaa. Tai kitkerää. Tai hapanta. Tummaa suklaata. Kardemummaa ja kanelia. Sitruunaa ja limettä. Ne tulevat esiin sokerin läpi, kesytävät sitä juuri sen verran, että kun makeuden vihdoin maistaa, sitä arvostaa entistä enemmän.

Nyt suussani maistuu vain kuivalta ja happamalta. Lapan teehen lisää sokeria ja tyhjennän mukin. Se ei auta. Sokerihumalan ja vihdoin taikojaan tekevän rauhoittavan vaikutukset ovat vastakkaiset. Ne törmäävät sisälläni ja saavat oloni ärtyneeksi.

»Milloin se tapahtui?» kysyn Coopilta, kun alkujärkytykseni on laimentunut kyteväksi epäuskoksi. »Miten se tapahtui?»

»Lukijoiden kannattaa varautua nukkumaan valot päällä.»

– ShelfAwareness

Quincy Carpenterilla on menestynyt leivontablogi, hellä avopuoliso, upea asunto Manhattanilla – ja elinikäinen rauhoittavien lääkkeiden resepti. Kymmenen vuotta sitten Quincy näet jäi ainoana eloon metsämökin verilöylyssä. Lehdistö nimesi hänet »eloonjääneeksi tytöksi» samalla tavalla kuin asuntolamurhista selvinneen Lisan ja Samin, joka kohtasi tappajan yövuorossa. Quincy ei halua ajatella menneisyyttään ja onnistuukin siinä, kunnes Lisa kuolee ja Sam ilmestyy hänen ovelle. Kauhujen yön tapahtumat ja unohdetut muistot kaivautuvat esiin varjoista. Kuka Quincy oikeastaan on ja miksi hän jäi henkiin, kun kaikki muut kuolivat?

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-48157-8